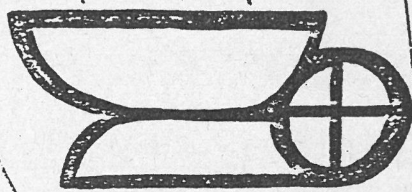
ANY I / MAIG 1984

Nº 2

PORTAL OBERT

7

ACÒLITS · LECTORS

ADMISSIÓ D'ORDES

JOAQUIM MESEGUER

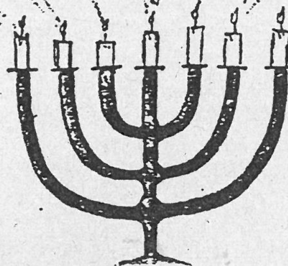
ANTONI BABRA

JORDI D'ARQUER

JAUME GONZÁLEZ

JORDI CARRETER

JESÚS VILAR

JOSEP M. ROMAGUERA

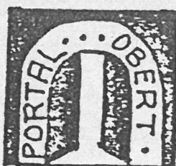
SUMARI Nº 2

Parlant de tot

Aunque con un poco de retraso, ya está aquí el nº 2 de "PORTAL OBERT". Hemos pensado que la portada de la revista siempre ha de hacer mención al acontecimiento más importante que suceda en el seminario entre número y número. Sin duda alguna el acontecimiento más importante desde el primer número ha sido el que 7-compañeros-7 han sido admitidos al orden. Son los chicos de 4º de teología, que después de un largo caminar han llegado al momento importante de hacer público el compromiso que ya tenían para con la Iglesia. Ésta por su parte les acoge y les admite a la seria preparación de cara al presbiterado.

Otro tema importante que ocupa algunas páginas de este número es el de la Paz. Hace unos dias se ha formado una gran cadena humana en Barcelona pidiendo la paz y el desarmamento a las grandes potencias. Nuestro seminario no ha permanecido indiferente ante este gran problema que representa la inseguridad mundial y ha organizado el I SIMPOSIUM SOBRE LA PAZ Y EL DESARMAMENTO, en el cual han intervenido importantes personalidades europeas.

Terminamos nuestra revista con una significativa oración de San Francisco por la paz.

EL NOSTRE TEMA

¿TEOLOGÍA DE LA LIBERACIÓN?

Hace algún tiempo que venimos escuchando ciertas noticias sobre la polémica suscitada por unas declaraciones del cardenal Ratzinger a propósito de la llamada "Teología de la liberación". Tal polémica está levantando las más variadas reacciones, dependiendo éstas de la identificación personal con alguna de las partes afectadas. Personalmente he experimentado una primera reacción de indignación por lo que, de entrada, consideraba una acusación injusta a todas luces de parte del Cardenal. Esta reacción se explica por mi identificació con la causa de los acusados, en este caso la teología de la liberación. Hay que añadir que esta primera reacción se basaba en notas parciales aparecidas en algunos diarios y revistas, sin tener un conocimiento directo del documento completo de las declaraciones realizadas por Ratzinger. Una vez leído el texto me he dado cuenta de dos cosas: la primera es la estupidez cometida al juzgar una cosa que no conozco directamente, que entre otras cosas, te lleva a meter la pata en su totalidad; y la segunda, el simplismo en el que caemos a menudo al juzgar las cosas tomando sólo unas partes y ovidando otras, típica de cualquier "lectura" hecha con prejuicios, tergiversando la realidad "leída".

Después de estos preliminares quiero expresar cuál es el objetivo de estas reflexiones. En primer lugar dar algunas claves de interpretación, a modo de presupuestos, para la lectura de las declaraciones que nos ocupan que tal vez puedan ayudarnos a no pasar frívolamente por us lectura. Y en segundo lugar manifestar mi opinión sobre la importancia del trabajo del estudio teológico que estamos realizando.

A) Claves hermenéuticas.

1.-Destaco antes que nada la intención del Cardenal de estar atento al quehacer teológico internacional (entre otras cosas porque ése es el trabajo que le corresponde como prefecto de la Con-

gregación para la Doctrina de la Fe). Esta atención se hace con u interés concreto, a la luz del cual se hace la lectura de las div sas teologías actuales.

2.-En cualquier situación la atención a la realidad y el pos rior juicio de lo que está pasando se realizan con el objetivo de un diálogo que sea fructífero, y en principio creo que esta es la intención del Prefecto. Considero que para tal pretensión dialogal se necesitan dos actitudes básicas. Una, el acercamiento crítico a la otra parte, y otra, seguramente previa, de autocrítica que es la que posibilitará el diálogo al dejarse interpelar por el interlocutor. A mi manera de ver ésto es lo que diferencia el diálogo del monólogo. Es decir no pretender partir de la posesión propia de la verdad de manera inflexible.

3.-Para que haya diálogo no se puede comenzar pretendiendo saber las latentes intenciones de la otra parte. Mucho menos etiquetando al contrario de tal forma que la etiqueta se convierta en ob táculo insalvable. Esto sirve especialmente para la utilización en las declaraciones del término "marxista". Fijaos en las referencia a algunos teólogos citados, para lo cual se recurre a la actitud expuesta en los preliminares de "sacarlas fuera de contexto".

4.-La última clave que quisiera dar es más teológica propiamente. Toda la declaración deja entrever una acusación recíproca entre concretización y abstracción sobre el modo como ha de entenderse el cristianismo hoy (soy consciente de que no puede hablarse ligeramente de estas dos tendencias en plan maniqueo debido a que cada una de ellas no es ni mucho menos un todo homogéneo). Tal acu sación puede esquematizarse así: la teología de la liberación acus a la "teología europea" de abstracta y con ello de favorecer los poderes establecidos. Por su parte la teología europea romanizada acusa a aquella de reducción marxista al concretar su teología. Pi so que esto no es sino una forma concreta y actual de aparecer de la tensión inherente al cristianismo referente a la relación entre metahistoria (presupuesto imprescindible para hablar de Dios) e historia, en cómo haya que entenderse la encarnación de Jesucristo (fundamentalmente a sus repercusiones o consecuencias practicas).

perder de vista esta cuestión extremando uno de los aspectos no puede conducir más que a descalificaciones engendradoras de rupturas negativas. Sólo la aceptación de la tensión, por ambas partes, como necesaria para recoger los frutos del diálogo pueden ser signos de vigorosidad y de buena salud.

B) Interpelación a los estudiantes de teología.

La segunda razón del artículo ya se indica en el título de este segundo apartado. Pienso que toda esta vida teológica no puede pasar desapercibida para nosotros en nuestra etapa de preparación y profundización en los estudios teológicos. No sentirnos implicados en todo este entramado significaría situarnos en la tribuna de espectadores. No digo que debamos de estar atentos a estos debates hasta el punto de olvidar otras tareas más cercanas y urgentes, sino que precisamente lo que quiero resaltar es la importancia de estar atentos a nuestra realidad más cercana, sin perder de vista esa perspectiva más universal (católica), para poder hacer una lectura desde el evangelio de lo que está sucediendo con vistas a poder descubrir a Dios en esa realidad y poder así ser testimonios de Él, dando razón de ello. Ésta no otra es la tarea de la teología, al menos bajo mi punto de vista. La consecuencia más inmediata de ello es tomarnos muy seriamente nuestros estudios, como un auténtico trabajo. Tomarlo de otro modo acaso sea desenfocar la situación y jugar con las esperanzar que sobre nosotros hay puestas.

Para finalizar solamente quiero decir que os animo a leer ese documento y a sacar cada uno las consecuencias que crea necesarias. Y aún más a "leer" toda la realidad que nos rodea desde el punto de vista de la teología (sería acaso demasiado pretencioso decir desde el punto de vista de Dios). !Buen provecho!

NOEL

QUI ÉS...?

Continuando con nuestras entrevistas a los chicos de nuestro seminario, hoy le toca el turno a uno que aunque no es de nuestra diócesis, convive y comparte su formación con todos nosotros.

Se trata de **IGNACIO NAVARRI BENET**. que es del obispado de la Seo d'Urgel. El motivo por el cual está con nosotros es que en la Seo no tienen seminario mayor, esto hace que todos los chicos de esa diócesis que sienten la vocación al presbiterado tengan que realizar sus estudios aquí en Barcelona.

Sin más preámbulos pasamos a conocer un poco más de cerca a Ignacio y algunos aspectos de su vida:

P.-Ignacio dime tu nombre completo y tu fecha y lugar de nacimiento.

R.-IGNACIO NAVARRI BENET, nací en Tremp (Lerida) el 15 de febrero de 1.965.

P.-Háblame de tu formación en lo referente a estudios.

R.-La E.G.B. la hice toda en Tremp, en un colegio nacional y como ya sentía la vocación el BUP lo hice en los Maristas, en el convento de Avellanes; el COU fue en el INEM de la Seo d'Urgel.

El hacer el BUP con los maristas no fue porque sintiera la vocación de fraile, sino que como era pequeño decidieron que lo hicera lo mas cerca posible de casa, pues cualquier seminario menor estaba muy alejado de Tremp.

P.-Cuéntame algo de tu familia.

R.-En casa somos seis de familia, mis padres y cuatro hermanos, yo soy el mayor. Mis padres nacieron los dos en Capdella (Lerida), mi padre es operario de F.E.C.S.A. y mi madre se dedica a sus labores.

P.-¿Cómo ven tus padres tu vocación?

R.-Los dos la ven bien, especialmente mi madre que me anima mucho.

P.-Ignacio en que parroquia haces pastoral y en que consiste esta?

R.-La pastoral la hago en mi parroquia, en Tremp y hago de todo un poco, actuo un poco de comodín, donde me necesitan allí estoy, pero sobre todo ayudo en las misas.

P.-¿Cómo sueles pasar los fines de semana?

R.-Solo voy cada quince dias a casa pues está un poco lejos. El sábado por la mañana ayudo a mi padre en un pequeño huerto que tiene y por la tarde me reuno con un grupo de jovenes, luego voy a misa y despúés a casa. El domingo por la mañana también voy a misa y por la tarde suelo quedarme en casa leyendo o viendo la tele.

P.-¿Qué es ese grupo de jovenes con el que has dicho que te reunes?

R.-Es un grupo de jovenes de la comarca, lo que pretendemos es hacer Iglesia en los jovenes, nos reunimos todos juntos varias veces al año en diferentes lugares de la comarca.

P.-¿Cómo sueles pasar las vacaciones de verano?

R.-Unos dias los paso en Capdella con mis padres donde tienen una casita, luego un mes siempre lo paso de campamento con los niños.

P.-¿Cuándo y porqué decidiste ingresar en el seminario?

R.-Fue en septimo de E.G.B., el motivo no fue ninguno en especial, siempre me gusto, hacía de monaguillo y cada dia que pasaba me gustaba mas la idea de ser sacerdote.

P.-Ignacio, ¿cómo te sostienes economicamente?

R.-Hasta este año me he aguantado gracias a las becas y también a la ayuda del Obispado de la Seo.

P.-Bien Ignacio, ahora pasaremos a conocer un poquito mejor como piensas, así que te pido que seas sincero.

Ignacio, ¿Quién es Cristo para tí?

R.-Para no contestarte con el catecismo te diré que para mi es un ejemplo a seguir, alguien a quien me gustaría imitar en mi actitud ante la vida.

P.-¿A qué tipo de sacerdote aspiras llegar en la vida?

R.-Me gustaría identificarme con mi pueblo (el pueblo que me toque), ser uno más entre ellos con todo lo que supone ser cura.

P.-Si no fueras para arcabícero ¿qué te hubiera gustado ser?

R.-Pues la verdad que no lo sé, pero tal vez profesor en un colegio.

P.-¿Cómo ves al Papa?

R.-Muy bien, sobre todo los viajes que está haciendo pues pienso que son muy positivos para el acercamiento de los cristianos y para la paz mundial.

P.-¿Cómo va el curso Ignacio? ¿Qué profesor te cae mejor?

R.-Va bien, hasta ahora le tengo todo aprobado, lo mas dificil quizás es la Antropología. El profesor que mas me satisface por diferentes motivos es: Vicente Igual.

P.-¿Qué opinas del Convictori?

R.-Le veo un buen ambiente, me ayuda a formarme. Comparado con el convento hay mucha libertad, en el convento ibamos a toque de corneta, con una disciplina muy ferrea.

P.-¿Qué deporte te gusta mas?

R.-La natación, pero poco pues me harté de hacer deporte en el convento.

P.-¿Qué te sugiere una puesta de sol?

R.-Silencio y el pensar en la creación.

P.-Dime un personaje famoso que hayas admirado.

R.-Oscar Romero.

P.-¿Qué tipo de música te gusta?

R.-Normalita, ni clásico ni el Rock, una cosa intermedia.

P.-Dime una pieza musical.

R.-El himno de la alegría.

P.-Un cantante.

R.-Julio Iglesias.

P.-¿Julio Iglesias?

R.-Si, no te extrañes, no soy el único al que le gusta, por ejemplo al Xavier Orpinell también le gusta mucho.

P.-Ignacio, ¿Una película?

R.-Alcatraz.

P.-Un defecto.

R.-Creerme superior a veces.

P.-Una virtud.

R.-Me gusta mucho la limpieza el orden, pienso que soy las dos cosas.

P.-¿Qué bebida te gusta mas?

R.-El Cacaolat.

P.-Dime un programa de televisión, el que más te agrada.

R.-Los pitufos.

P.-Ignacio, para terminar, y esta pregunta va sin segundas !EH! ¿Cómo se les dice a los de Tremp?

R.-TrempoIins, y no te rías que es en serio.

Del quinze al quinze | 15/15

CRÒNICA DE L'ACTUALITAT. ABRIL - MAIG 1984

- El dià 15 d'Abril ja havia començat la campanya electoral, i els partits, ja s'havien donat pressa a fer les seves acusacions, uns ho feien sols, altres es feien acompanyar per cinc ministres del Govern.
- El dia 16 es va fer pública la sentència del judici als militars golpistes del 27-O, per la cual es condemnaven als Cuspinera a dtze anys de presó.
- El dia 17, el món es va llevar amb la mirada cap a l'Ambaixada líbia a Londres. En una manifestació anti-Gaddafi davant d'aquesta, va resultar morta una policia, a causa dels trets que s'efectuaren des de l'interior d'aquesta. L'ambaixada fou cercada per la policia, fins que despres d'uns quants dies, es van trencar les relacions diplomàtiques i foren expulsats del país.
- A Catalunya, es preveu per les Vacances de la Setmana Santa, una afluència de visitants que desbordarà les previsions. Unes vacances que els liders polítics sabran aprofitar, no pas per descansar.
- Però malauradament, tampoc van poder tornar tots els que van marxar, més de cent vides es van quedar al llarg de les carreteres de l'Estat, en els múltiples accidents de trànsit d'Aquesta Setmana Santa.
- El dia 23, un atemptat del moviment gerriller d'Agola, UNITA, va causar més de 200 morts. Aquest mateix dia, el Sant Pare clausurava a Roma, l'Any Sant de la Redempció, davant de més de 350.000 persones.
- El dia 25, mentre Angel Emilio Mayayo havia de reconstruir el crim de Mª Teresa Mestre, als apartaments de Salou, a Barcelona i les seves rodalies, era buscat un dels tres presoners que es van evadir de la presó de "màxima seguretat" d'Alcalà-Meco, tot reduint els funcionaris amb una pistola de sabó pintada amb tinta xinesa.
- El qui tampoc se'n va sortir amb la seva, va ser en Ruiz Mateos, que sense pensar-s'ho, es va trobar la nit del 25 d'Abril entre les reixes de la presó de Francfort, la seva extradicció portarà cua.
- I hem arribat ja a la jornada clau de les eleccions, l'últim dia de campanya, els líders s'han abocat pels mítings multitudinaris. CiU, PSOE i AP, van poder oferir als seus electors a més de paraules, música en diversos escenaris de la ciutat, Plaça de Toros Monumental, Plaça Catalunya, i Arc de Triomf.
- La jornada de reflexió va servir perquè CiU s'alcés l'endemà amb la majoria absoluta. Era l esperat 29 d'Abril de 1984. Els socialistes fiquen les culpes del seu fracàs a l'abstenció. A Madrid, el PSOE recrimina al Guerra pel seu estil a la Campanya.
- El dia 31, Reagan veié com la seva política, especialment militar i en les relàcions USA-URSS, fracassava a la Xina, tot i que en el seu viatge a aquest país els acords econòmics i culturals foren importants.
- A Barcelona tres quarts del mateix, No hi van faltar els atacs dels grups nacionalistes i anti-ianquis contra els mariners nord-americans durant la seva estada a la ciutat.
- Pujol, tot i tenint la majoria absoluta, insisteix en cedir la Presidència del Parlament a Heribert Barrera. En cas que no ho acceptés, seria Miquel Coll i Alentorn el qui ocuparia aquest càrrec.
- El Sant Pare va començar el Dimecres dia 2 el seu viatge més llarg, cap a l'Extrem Orient. Reagan, al llarg de la seva entrevista amb el Pontífex a Alaska, el va titllar de "ministre de la pau i amor" destacant la defensa dels drets humans que fa el Sant Pare.
- I per no faltar, passem a descriure l'activitat terrorista al llarg d'aquests trenta dies: -El dia 17, a Gamarra (Alaba) eren neutralitzats per la Policia Nacional, uns 50 quilos de Goma-2, que eren a l'interior d'una claveguera prop de l'aquarterament militar d'aquesta localitat.- Però el dia 21 no es

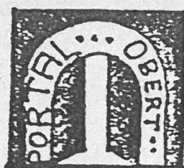
pogué evitar que tres individus assassinessin a un jove Guardia Civil a Bilbao, mentre el País Basc es preparava per l'Aberri Eguna(Dia de la Pàtria Basca). — No van trigar gaire els membres del GAL a respondre amb la seva guerra bruta", assassinant a Saint-Etienne de Baigorri (Euskadi Nord) el jove refugiat basc Rafael Goikoetxea.

Aquest mateix dia 3 de Maig, va aparèixer l'industrial Basc Angel Rodriguez Sánchez a un barri d'Irun amb un tret al cap i un altre al coll.

I els atemptats ens han acompanyat fins al dia 14, quan un soldat jove, que feia la "mili", va morir el l'atemptat perpetrat per un grup gairebé desconegut -Gatazka- contra una patrullera de la Marina Española anclat a Fuenterra

- El dia 4 de Maig, tornant enrera, al voltant de 280 autocars i un tren, van sortir cap a Madrid per presenciar la Final de la Copa del Rei-Barça/Ath. Bilbao.No cal dir què va ocòrrer la nit d'aquell 5 de Maig a l'Estadi Santiago Bernabeu de Madrid. Poc després que el Bilbao assolís la Copa,per la victòria mínima(1-0), els jugadors d'un i altre equip s'enfrontaren a la gespa després d'una topada de Sola amb Maradona. Es convertí amb una sagnant baralla.Resultat: Menotti deixa el Barça, Maradona fortament sancionat, etc.
- Però fora del terreny de joc, aquell dissabte havia esdevingut escenari de tres accidents automobilístics protagonitzats per autocars. Foren vint-i-due les victimes dels tres accidents: - 6 morts: Un autocar de Pelegrins de Pals i Palafrugell xocà amb un camió aturat quan anaven cap a Lurdes, cap a la 1 de la matinada al Voló (El Rosselló).-- 9 morts: Un autocar de Turistes x s'estimbà a les 5 del matí a Manacor(Mallorca) després de punxar-se-li una roda. ---7 morts:Un autocar de Rubí amb seguidors del Barca, xocà amb un camió militar a les 8 del matí a Alcolea (Guadalajara)
- L'endemà, dilluns dia 7, tot Rubí s'aplegà en l'adeu als sis morts. El sepeli de les victimes es va fer davant de més de 10.000persones. Dos dies despr eren enterrats als seus respectius pobles les víctimes mortes al Rosselló.
- El mateix dia 7, era detingut a Castelldefels el màxim dirigent del GRAPO.
- El dia 8, la Unió Soviètica, va anunciar el seu boicot als Jocs Olímpics de Los Angeles, tot afirmant que es tractava d'una devolució de la no participacio dels Estats Units,a Moscou, l'any 80. Pocs dies després, gairebé tots els països de l'est, adoptaven la mateixa postura antiesportiva.
- El mateix dia 8, a Trípoli (Líbia), la Guàrdia de la Revolució, va frustar l'intent de "cop de mà" contra Muamar el Gaddafi,
- El dimecres dia 9, Barcelona es convertí EN un centre d'interès mèdic, eren transplantats un cor, un fetge, i dos ronyons. A l'Hospital de Sant Pau era tot intriga i incògnita mentre el Dr.J.Mª.Caralps i l'equip mèdic, esperaven la reacció del 1er.transplantament de cor a Catalunya. Cal dir que tots x aquests membres foren extrets d'un jove que morí dilluns en accident.
- El mateix dia 9, els Reis d'Espanya, van iniciar un viatge a la URSS, en dues etapes, una oficial i l'altra privada.Es van trobar per primer cop, un cap d'estat espanyol amb el dirigent de la UR.S. i a la vegada,era la 1ª ocassió que Constantin Txernenko rebia un cap d'estat estranger d'ença del seu nomenament.Després els reis van visitar Tashkent,Samarconda,Leningrad.
- Mentrestant, a LLeida, es demanaven 531 anys de presó pels implicats en ~~lix~~ l'assalt armat a la caserna de Berga(1980).
- No ens oblidem de fer esment dels... aniversaris de dos grans catalans:
  - -Salvador Dalí, que el dia 9, feia 80 anys.
  - -Miquel Coll i Alentorn, que també en feia 80, el dissabte dia 12, mentre li era comunicat el seu nomenament com a President del Parlament de Catalunya, un cop rebutjat per Barrera.
- I per acabar, dues notícies culturals: - el IIIer. Simposi Duran i Reynals sobre Oncologia, celebrat a Barcelona, amb la presència de Severo Ochoa i Joan Oró, intentant vèncer el càncer. - i l'altre simposi sobre " LA cursa d'Armaments i la Pau", que es troba a mig celebrar al Seminari Conciliar de Barcelona

El cronista de 6 Vila   V. Morch.

ELS NOSTRES CURSOS
... 3er de TEOLOGIA ...

EL CURS DE TERCER INFORMA

Estem ja a les darreries del curs quan em demanen una nova crònica sobre els de tercer.

Un gran pensador, el nom del qual ara no vull recordar, deia en certa ocasió que de (...) sabem més el que no és, que no pas el que és. Aquesta aconseguida definició ens escau molt bé per designar, al meu parer -i cal afegir de seguida en el meu descàrrec que a les personalitats conegudes ens està permès equivocar-nos-, el curs de tercer.

Dintre el pla cinquenari dels estudis teològics, el curs de tercer ocupa un lloc privilegiat -segons diuen- en quant parteix ja d'una visió humanística del món (enrera queden els dos anys carregats de filosofia) i porta una tímida base bíblica: les insuficients introduccions testamentàries són feliçment coronades amb breus pincellades profètiques, per entreveure ja els llindars de la teologia amb dos blocs importantíssims que són: "Déu" i "Déu", és a dir, "Déu, misteri trinitari" i "Déu-Fill Jesús". Un no acaba d'entendre què hi fan a tercer assignatures com l'hebreu i la història, més típiques dels dos primers i oblidats anys facultatius. Però quan un recorda les súpliques que hom feia perquè el traguessin matèria de sobre seu, sofreix resignat aquesta distribució. En descàrrec d'aquests professors val a dir que a aquestes altures del curs ja ens atrevim a dir:

- "boker tok" (pels cristians: bon dia!)
- és històricament cert que el Concili Vaticà II ve després del Vaticà I.

Com si fos el brodat d'or que remata i dóna brillantor a tot el conjunt ens trobem amb la litúrgia (...reverència...). En una petita cursa atlètica han passat per la nostra tarima tres grans doctors i un es queda amb l'estranya sensació -com en el joc d'atzar aquell en el que un neguit col.lectiu talla l'alè dels participants per la sospita d'haver alguna carta amagada sota taula- de no haver acabat de treure'n tota la clarividència d'aquests tres dolls d'aigua viva. El més característic de tots tres -no, no em refereixo a la Trinitat- és la seva facilitat per trobar les paraules apropiades per a cada frase com si fos una mena de ritual, de tal manera que quan obren la boca fins que que atrapen aquella fugaç i maleïda paraula els nostres estris d'escriure han de donar uns quants volts en l'aire -com gràcils insectes voladors- abans de posar-se, i no encara definitivament, en el blanc paper que els espera im-

pacient.

Però si el curs de tercer és el curs de tercer, és a dir, si té quelc que el fa ser diferent d'altri és, naturalment, l'alumnat. Gràcies a Déu, di tre el variat ventall d'especímens que som a classe tenim la sort de comptar amb un sexagenari i jovial company que amb les seves agudes i mai ben ponder des intervencions dins el soliloqui del professor ens fa assabentar -malgrat tot- els grans avenços que ha hagut dins la teologia especulativa des del Vat cà I ençà. Uns altres estan tan atents, que serien capaços de rescatar el so roll del timbre de final de classe si aquest un bon dia s'adormís o fos arro batat per un ventall fora de la Facultat. I la majoria de nosaltres sabem po sar la cara adient per fer saber al professor -com si de nítids miralls es tractessin- si la seva explicació és reeixida, si ve al cas, si enerva a la concurrència o si està parlant als "negritos" de l'Àfrica.

Així, doncs, poc compresos per la resta d'alumnes: massa grans pels petits, massa petits pels grans i pel professorat: "sou molt poc puntuals", "sempre fent la viu-viu", els alumnes de tercer han de suportar sobre seu el pes del "pas de l'Ecuador": és la crisi dels currents que espanta a alguns i molesta a la majoria dels vivents, però al mateix temps és el barem que mesu ra el grau de maduresa i t'acosta a la formosa meta -vista des d'ací- de cin què. I així podem dir amb Sant Joan de la Creu:

"Con esta buena esperanza
que de arriba les venía,
el tedio de sus trabajos
más leve se les hacía.".

Manolo Juàrez. 3r.de teologia

·ALBERT ZARAGOZA·

D E S M E N T I D O S

En la prensa nacional han salido en los últimos días dos noticias que querría aclarar.

El periódico "La Voz de los Chismorreos" en su edición del mediodía del día 35 de Abril, publicaba en su página 768 que los "académicos" del seminario habían sido rechazados por la "Real Academia de la Lengua Española", en su intento de conseguir alguna de las letras que allí se estudian. Aunque es verdad que hubo contactos en este sentido, lo cierto es que no fueron ellos quienes nos rechazaron sino nosotros, pues nos ofrecían hacer los viajes Barcelona-Madrid en avión y nosotros exigíamos que no fueran en avión sino en auto-stop. Pensaron que era darnos demasiados privilegios y nos dijeron que si no era en avión se rompían las conversaciones. Reunido el pleno de "La Academia", decidimos por unanimidad rechazar la oferta.

Otra noticia que nos sorprendió fue la del periódico "La Tele en Silencio", que se edita en cintas magnetofónicas a todo color. Afirmaban que todos los "académicos" se marchaban del seminario por motivos particulares:

- Antonio se iba a su Balaguer querida porque ya estaba cansado del aire contaminado de Barcelona y porque encima tiene que aguantar el humo que en nuestra Aula Magna hay que respirar durante el horario escolar (no olvidemos que cuatro de los cinco "académicos son fumadores empedernidos).
- Saturnino se iba a Pontevedra porque aquí está echando barriga y le han prometido que en Pontevedra, como hace

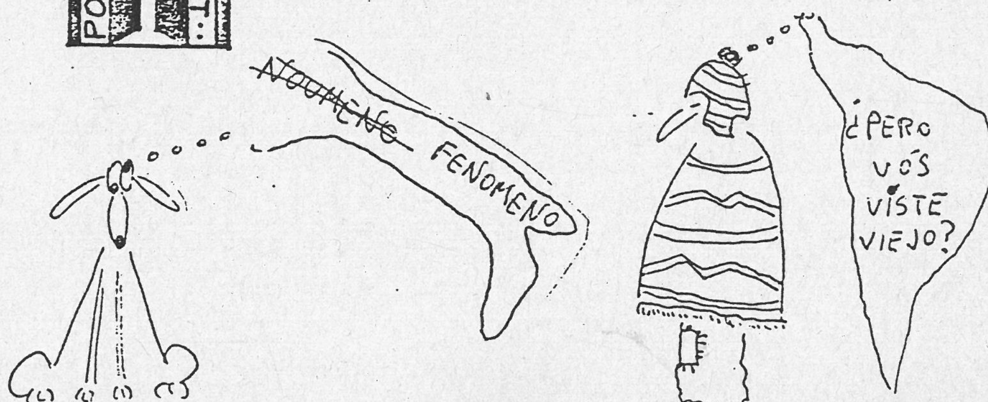
tanto frío y se lleva mucha ropa, las barrigas no se ven.
- Manolo marchaba a Suiza con todos los beneficios de la revista por él fundada, y además porque allí le habían ofrecido el cargo de seminarista-director del diario "La Voz de las Evasiones de Capitales".
- Rafael se trasladaba a Rusia para curarse de un cáncer de pulmón que le ha salido en el pulmón izquierdo, parte inferior trasera, debido a su manía de fumar picadura y además de la barata.
- Alberto se instalaba en Londres con un contrato indefinido, como cocinero mayor de la Reina Isabel, gracias a su reputación en la elaboración del té. (Lo del contrato indefinido sería porque ya no volvería con vida a su tierra natal).

Como corresponsal de "Portal Obert" y como responsable de las noticias de "La Academia", debo de desmentir rotundamente estas afirmaciones y expresar la voluntad de todos los "académicos" de seguir al pie del cañón, aunque por ello tengamos que renunciar a : aire puro, figuras esbeltas, dineros sucios, etc.

HUMOR··

per Rafael

La Pau i el Desarmament.

—— Manel Roig ——

Les colectivitats humanes han lluitat a mort amb freqüència en els seus conflictes col.lectius: tribals, nacionals, religiosos o socials. Així els temps de guerra s'han contraposat als temps de pau i les regions en guerra a les regions en pau.

Al llarg de les edats, els exèrcits per a les lluites a mort han emprat diferents armes: ofensives i defensives, de fusta, de pedra, d'os, de coure, de ferro, d'acer, de plom, de pólvora, de gas d'urani.

Les lluites a mort s'han presentat com a defensives o bé agresores. Aquesta qualificació ja introdueix un matís moral: la injusta agresió i l'obligada defensa.

S'han emprat armes per a matar d'un a un i per a matar o destruir d'una forma massiva. S'ha enviat a la lluita un sol agent o un exercit sencer d'infants, de cavallers, de vaixells o d'avions. S'ha tirat un tret o s'ha cremat una ciutat amb un llamp atòmic.

Quan Déu ha enviat els seus profetes i el seu Fill a la terra s'han trobat amb aquestes tradicions, amb aquests conflictes, amb aquestes armes. I què han fet?. I què han dit? I l'església de Jesús: què ha fet? què ha dit?.

Els enviats de Déu han anat a trobar els grups i les persones agredides per la persecució, l'esclavatge o la marginació i s'han unit a ells per l'Antiga i Nova Aliança. Després s'han presentat com a procuradors de Déu, testimonis de càrrec i defensors del dret a la vida, a la justícia i a la llibertat de cada fill de Déu. S'han presentat als agressors poderosos i a uns els han convençut, a d'altres indignat, a d'altres els han fet riure, a molts els han portat a torturar-los i condemnar-los a mort, a molts els han empresonat força vegades.

Un d'aquests profetes s'ha anomenat Mohandas. Ell, durant la primera meitat de segle, ha encapçalat multituds de voluntaris per defensar, en diverses i repetides campanyes, el dret i la llibertat, el menjar i la dignitat d'indús i musulmans.

Ell proposava l'acció dels profetes al poble i el poble actuava. Era un exèrcit sense armes, no sense valentia, no sense preparació. Ell ja va denunciar que el comerç immoral matava de fam els poblets del subcontinent indià. Ell va redescobrir que cada persona era una poderosa arma de defensa: amb unes poques paraules de veritat per a la justícia, amb un dejuni, amb una marxa, a la presó, ferid o morts a la plaça per unes forces armades servidores d'una dominació qualsevol,

Així aquests profetes han ensenyat una nova classe de lluita a mort per defensar les nacions i establir la justícia entre els homes. Una defensa que arrisca la vida pròpia però no la de l'altr No arrisca pas més la vida que a la lluita armada, però no la posa a l'atzar de qui dispara primer o descobreix la força més gran.

Altres esforços s'han fet, i bones troballes, per passar els conflictes del camp de batalla a les eleccions generals i periòdiques. Igualment es porten molts conflictes de la guerrilla a la vaga legal. Aquesta defensa també necessita diners, personal, sacrificis i alguns mort; però sense comparació amb els conflictes armats, en cost i en conseqüències.

Què han dit els profetes? Què diuen les Esglésies? Què deia Jesús?.Ponç Pilat havia unit la sang d'uns galileus sublevats a la de les seves víctimes, matant-los. Jesús comentà: "Si no canvieu, tots acabareu igual.

Deia Jesús: "A la ciutat hi havia una vídua que anava a trobar sovint el jutge i li deia: -Defenseu-me d'aquest home que pledeja contra mi".

" Estava ferit pels lladres a la vora del camí i aquell estrange va gastar el seu oli i el seu vi per guarir-me; va traslladar-me a recer de l'hostal, segur dels lladres; va gastar el seu diner perquè l'hostaler em protegís i m'alimentés i encara n'hi va prometre més si la meva llibertat exigia més despeses": dirà el Rei a la fi.

Ara les esglésies ens diuen que defensar els drets dels febles, persones i nacions, famílies i sectors econòmics, races i sexes, filosofies i religions,... és una obligació de tots. Suposat que nosaltres ja els respectem aquests drets, que ens hem separat prou dels qui els agredeixen, la manera de defensar-los presenta opcions morals: establir tot seguit una autoritat internacional, corregir les autoritats esclavitzadores, retirar de la legalitat -per immorals- les armes de mort massiva, comptar per a la defensa pública tant amb les persones disposades a portar armes com amb fan ús de forces més humanes i controlables que el foc i la matança.

El camí de la pau s'esforça a reduir la mort violenta amb el creixement de la solidaritat fraterna. És un servei...

Manuel Roig

Instantània del Simposi

LA PAU I LA CURSA D'ARMAMENTS

CALAIX DE SASTR

UNES ELECCIONS QUE FAN I FARAN HISTÒRIA

La cosa va de política, això és clar, però amb el títol, no ens volem referir única i exclusivament a la victòria obtinguda per la coalició que ho tenia per lema, sinó al que han representat realment aquestes eleccions.

No es pot negar que Catalunya té un pes específic molt gran en el conjunt de pobles de l'Estat, i no ja només en diners aportats al f[ons] de compensació interterritorial, sinó com a model a seguir per al desenvolupament pacífic de les diferents autonomies. Així es compren que tothom estigui interessat a sortir-ne ben parat.

Socialistes i aliancistes tenen pressa i comencen la campanya abans d'hora, exposant-nos tot el seu repertori electoral (quins bons exemples de maduresa política!). Altres ho fan més dissimuladament , sense firmar els cartells.

Comença la campanya, i mentre tots els líders estan enganxant cartells, en Pujol ofereix un sopar com a inici. Com que no en tenen prou amb els d'aquí, en van a buscar de fora: el PSUC ens porta en Gerardo Iglesias, AP-PDP-UL ens porta en Fraga i en Vestringe, i finalment el PSC, per no ser menys, ens porta el govern en pes. Després dels resultats, tothom comentava el mateix: la millor propaganda de CiU ha estat Alfonso Guerra.

La batalla campal (proporcions que adquiria la campanya en alguns moments) anà seguint fins a acabar en uns apoteòsics mítings de final de campanya.

I, s'ha acabat el bròquil. Ja ha arribat el dia de les elleccions. Tot i fer mal temps i ser un llarg cap de setmana, va a votar el 64%. Potser ja n'anem aprenent d'això que en diuen democràcia!

TV3 ens sorprèn amb un resultat quasi exacte al cap de mitja hora. No hi ha dret , tanta eficiència! (deurien dir alguns).

I ara ve quan el maten. Ara van arribant les reflexions nacionals, les estatals, les valoracions, els primers contactes , l'un que estira, l'altre que arronsa. Filigranes dignes dels millors acrobates! Aquesta vegada no n'ha calgut fer gaires, però.

El PSC, malgrat tenir 6 escons més al Parlament que a l'anterior legislatura, ha reconegut que els resultats no eren satisfactoris. I com acostuma a passar en aquests cassos, les divergències internes s deixen veure. No tenien prou pena amb no haver guanyat, que els surten els de Girona dient que prou PSCE, que s'han de dir PSC i prou i a més, han de tenir grup parlamentari propi a Madrid. I no se li acut res millor a l'Obiols que demanar el càrrec de cap de l'oposició, i pobrissó! Tots se li posen en contra (menys CP): "Ningú de la oposició no ha de tenir privilegis"CiU;"vol potenciar un bipartidisme inexistent a Catalunya" PSUC; "Si vol cotxe oficial que li posi el seu partit. I si vol fer de Fraga a Catalunya que ho digui clar" ERC.

A la Coalició Popular no se li acut altre cosa que alegrar-se del mal aliè:"Hi ha hagut una clara victòria contra el socialisme; han guanyat els nostres" i apa! ja s'han embotxacat CiU.

El PSUC que perd vora de 20 escons, encara es dol de la clatellada que li significà l'escisió del PCC. I amb molt de seny proposen a l'esquerra una revisió del seu "esquerranisme" per salvar-ne el que es pugui.

I ERC també amb 10 escons menys. Amb l'escisió dels renovadors i amb la creença que era el mateix que CiU, no podia fer gran cosa més.

I finalment , l'estrella: CiU. Però, malgrat tot , els fums no li enterboleixen el cervell i de seguida ofereix un gran marge de dialeg: dos fets ho demostren: l'ampliació de les comissions parlamentàries (primer graó de discussió d'una llei) per a que hi puguin participar tots els partits del Parlament, i oferir-ne la presidència a Heribert Barrera ,que hi va posar-hi unes condicions que, primer Unió i després Convergència no han acceptat i per tant el President serà Miquel Coll i Alentorn.

Punt i final: els més contents són els reformistes.

Però no s'ha acabat aquí la història:17 de maig, constitució del Parlament, capítol següent.

Josep Mª Turull

COL.LABORACIONS

. . . .

DUES ORDENACIONS

per l'Enviat Especia[l]
J. Mª. CALPE

En Josep Jiménez Montejo STOP
Va ésser ordenat prevere PERILL INDEFINIT
El propassat dia sis de maig PARADA PROHIBIDA
La cerimònia SENTIT OBLIGATORI
Tingué lloc a la parròquia de Santa Eulàlia de Provençana
VENT LATERAL
L'ordenant manifestava una certa emoció CALÇADA ESTRETA
Abans de la ordenació DOBLE CIRCULACIÓ PROVISIONAL
Emoció que els assistents a l'acte PAS A NIVELL AMB BARRERES
S'apropiaren quan acabada la missa SITUACIÓ DE PAS A NIVELL
SENSE BARRERES
Esclataren en llargs aplaudiments CIRCULACIÓ GIRATÒRIA
Benvingut, mossèn Montejo LLOC DE SOCORS

El capvespre a Cornellà,
de primavera un dissabte
heus aquí que en un gran acte
ens ha nascut un capellà.

La Mare de Déu del Pilar
li ha fet de bona madrina
cosa profana? Divina!:
un ministre de l'altar.

La seva entrega és un signe
de ferm servei eclesial.
Ja ho sabia el Cardenal
quan preguntà si era digne.

Albert, ara tens com a germans
els teus companys de camí,
amb tu direm, ho vull: sí!
en beneir-nos tes mans.

Josep Mª Calpe

RECULL de LA HISTÒRIA de POBLET

Poblet es un monasterio cisterciense que se encuentra situado en el municipio de Vimbodí, cerca de Espluga de Francolí, en la provincia de Tarragona. Fue fundado en el 1149 por el conde de Barcelona Ramón Berenguer IV, quien regaló a los monjes de Font-Froide un lugar llamado "Populetum", por estar plantado de pobos o álamos blancos, de donde se deriva su nombre. Comenzó su edificación en el siglo XII, prosiguiéndose en los dos siguientes y hasta los primeros años del XV. La continua protección dispensada al monasterio por los reyes aragoneses, -ya que de él hicieron su panteón, y especialmente Pedro IV y Martín el humano (constructor del inconcluso palacio), así como la de nobles familias, como las de Cardona, Cervera, Anglesola y Folch, que allí tuvieron su sepulcro-, convirtieron el cenobio en maravilla monumental, de próspera vida económica y religiosa, origen y matriz de otros monasterios, como el de Piedra, el Real de Mallorca y el de Benifasar.

A pesar de haber sufrido grandes daños durante la guerra de la independencia, y a raíz de la exclaustración en 1885, a partir de cuya fecha desaparecieron muchas de las obras de arte que atesoraba, conserva casi íntegras las dependencias que constituían aquellas casas monásticas, con todos los caracteres típicos de la orden del Císter, y esto, unido a su mérito arquitectónico como pieza de transición del románico al gótico, lo convierten en una de las maravillas monumentales de Europa y de España.

Tenía dos recintos amurallados, pero es dentro del segundo donde radican los más notables edificios: la iglesia, elevada en el siglo XII; el claustro, con un ala contemporánea de la iglesia y las otras ojivales del XIII y XIV; la sala capitular, del XIII; el refectorio, de los últimos años del XII o primeros del XIII; la cocina, la bodega y la estupenda biblioteca,

obra de este último siglo; finalmente, el palacio, de fines del XIV y principios del XV. En el primer recinto se halla la capilla de la Virgen del Rosario, llamada comúnmente de san Jorge; es toda de sillería y del último período del estilo ojival. Fue construida en 1442 por orden y sufragio de Alfonso V el magnánimo, rey de Aragón.

Al monasterio, todavía en proceso de restauración, volvió la orden del Císter, y con ella los restos de los reyes de Aragón y Cataluña, que durante más de un siglo se guardaron en la catedral de Tarragona (hasta 1952). Los sepulcros reales fueron restaurados por el arquitecto Francisco Montavá, y las estatuas yacentes de los mismos por el escultor Federico Marés entre 1942 y 1952, quien utilizó para ello alabastro extraido de las mismas canteras de que se arrancó hace seis siglos para labrar las primeras estatuas.

A. B.

COMUNICAT DE LA BIBLIOTECA

La Biblioteca del Convictori, es plau d'informar als seus assidus lectors que, atenent les darreres propostes sobre l'adquisició de llibres, ha tingut en bé d'aconseguir per aquesta entitat "l'Enciclopèdia Bàsica del Catequista, en 20 volums. Per totes aquelles persones interessades en l'estudi d'aquests llibres, comuniquem que es troben a la columna K, prestatge 2, de l'esmentada Biblioteca.

Així mateix, tenim el plaer de comunicar-vos que l'horari d'apertura al públic ha estat sensiblement modificat, essent el nou horari de les 9 del matí a les 9 del vespre. Preguem us subjecteu a aquest horari.

Els Bibliotecaris.

CALAIX DE SASTRE

COL.LABORACIONS

EXPERIÈNCIA DE DESERT

Arribat al lloc, al cim de la carena i veure gran part de la Conca, he sentit un sentiment de joia interna, de satisfacció, no només per la bellesa del paisatge, sinó també per la sintonia que em feia sentir-me part de l Vall

Des d'aquí dalt tot està pau. De tant en tant el vent et dóna un cop d'aire a la cara, però tu ests feliç, sosegat. Oblides el soroll, els odis, les presses... agafes el Nou Testament i les pautes de reflexió i et deixes portar ben lluny. Més enlairat encara del que estàs.

Però això, llàstima, és una experiència passatgera. Dintre de poc hauré de tornar i concretar alguna cosa que m'ajudi a mi i als altres.

Molt sovint penses la vida com un Getsemaní, pels cops que reps, les crisis que més o menys t'atavalen, els fracassos que penses tenir... Però això tot just ve de mirar-nos sempre el nostre melic, en comptes d'alçar la vista i de mirar lluny. Sempre et preguntes coses per aquest estil: què faig jo aquí? per què jo?, fins on puc donar?... Però llegint atentament l'Evangeli redescobreixes que no és això. [Ja ho sabia, però no vull canviar].

Radicalitat-perdó; justícia-misericòrdia en Jesús son tan contradictoris com la vida mateixa... i per això tan veritables. El meu encís egòlatra ha de madurar i convertir-se en una dedicació als altres.

Penso sovint en el que pots oferir als que t'envolten: molt; penso en el que els dono: poc. No puc estar-me de pensar en el que els altres, a la fi, pensaran de mi: poc; no em deixa d'acusar el que podria haver fet per tots: tant !!

I continues pensant: què pots fer encara respecte a: la vida que s'ens dóna... els altres... l'Església... el món... mi mateix...

Com canvia tot si en comptes de posar "jo" poses "Crist" !

Un altre element que se m'acut és el"nostre"problema: com prediquem?, com parlem? "paraula" o "fets" o "paraula i fets". En comptes de prèdica, testimoni. Sí, però hi ha quelcom que no rutlla, i és que aquesta separació la fem massa clara i llavors... ja hi tornem! No podem quedar-nos en la profecia veterotestamentària: acusadora, justiciera, apocalíptica. Hem de posar l'esperança, la misericòrdia, el perdó, l'amor anunciats per Jesús... que li van portar, però, a la mort.

Em venen a la ment, tots en bloc, aquests termes: fortalesa, humilitat, justícia, sinceritat...per ser fidel a Jesús. Quan ell plorà a Getsemaní estava pensant en mi; quan es desangrà a la creu estava oferint-me el seu cor: qua li prengueren la vida me l'estava donant. Llavors, jo com li corresponc?... l'abandonaré?... Un darrer consol: sento que Jesús em diu, tranquil si penses com trobar-me és que en certa forma ja m'has trobat.

Poblet, d'on ve el teu encís? De les pedres? Del paisatge? O és que aquí la mà del Senyor descèn suau vers el clamor fervorós d'aquests cors que se li obren trontollant com la flor primerenca dins el pètal?

Manolo Juárez.

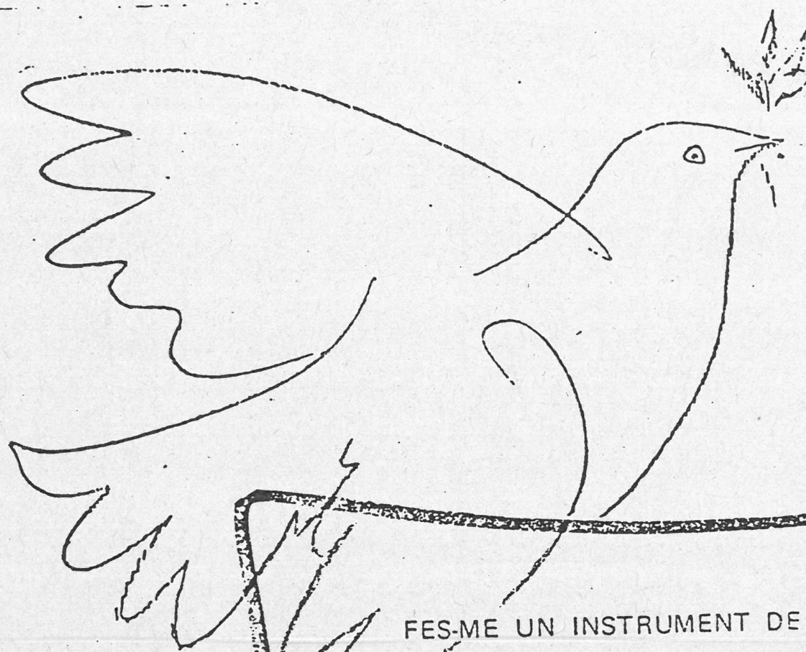
ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	7
1							
2		■				■	
3			■		■		
4							
5				■			
6							

HORIZONTALS.-1.Vas més ample de la boca que de fons, emprat en jocs de mans. 2.Es troba al mi del Sol/ Mare de tots els homes/ Vocal molt prima. 3. Frívol/ Vocal molt arrodonida/ Inflexió o modulació de la veu. 4. Cobrador d'impostos o tributs. 5. Corrent natural d'aigua/ Espècie de veçota de tija dreta i llegums de 3 a 4 llavors. 6. Relatiu al matemàtic anglès Neper.

VERTICALS.-1.El Morán hi forma part. 2.O/ Al revés, aqueix. 3. Feliçment/ Al revés, Perrona Subtil i astuta. 4. Al revés, En algunes contrades, paner/ Vocal. 5.Sisena nota de l'escala musical/ 6.Vocal Element químic, gris, infunible, radioactiu, de símbol Th. 7.Instrument músic semblant al llaüt però amb dos mànecs.

Rafael

FES-ME UN INSTRUMENT DE PAU

Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau !
Que on hi hagi odi, hi posi amor.
On hi hagi ofensa, hi posi perdó.
On hi hagi discòrdia, hi posi veritat.
On hi hagi dubte, hi posi la fe.
On hi hagi desesperació, hi posi la llum.
On hi hagi tristesa, la joia.

Oh Mestre, fes que jo vulgui més aviat consolar que
no pas ser consolat;
Comprendre, més que no pas ser comprès;
Estimar, més que no pas ser estimat;

Perquè és donant-nos que obtenim,
és oblidant-nos que trobem,
és perdonant que som perdonats.
és morint que ressuscitem a la vida eterna !

(Sant Francesc d'Assís)